

Sancı

– Mahmut Uzun · 17 Aralık 2019

Karanlık boğuyor güneşi gecelerde,
Akıntıya karşı koyamamak ne acı.
Teslimiyet kurtuluştur elbet, lâkin kime?
Medeniyet dedikleriniz, bize pek yabancı.
Vitrinlerinde canlı manken sergileyenlerin
İnsan hakkı nutukları... Ne yalancı!
Heyhat elleriyle sonunu getiren insan,
Sonun, belki her sondan daha acı.

Bir sokuya atılmış buğday gibi sükût,
Tokmaklar peş peşe iniyor kelimelerine.
Kızıl bir el hapsederken fikirleri, yazık!
Beşeriyet fıkirsizlerin idaresinde.
Nerede ya vicdan? Yok! Kaçmış.
Vicdan raflarda, mezata çıkmış,
Dehânın metâyla ölçüldüğü şu devirde,
Ondan berî dâhiler aklını kaçırmış.

Ilık kan damlıyor ses tellerinden,
Merhamet şarkısı dillendirenlerin.
Çarkların, dişlilerin arasında çiğnenen
İnsan eti, çiğ yemeği her öğünde,
Dişsiz geçinen takma dişlilerin...
Canavarlar maskeli, meşrutiyet balosunda,
Çingiraklar meşk ediyor fil korosunda,
Makinelerle ateşin ürkek ordusunda,
Gölgesi kurt sanki uyuz kanişlerin, ki
Ödünü patlatıyor kör şahinlerin.

Gün gelecek elbet, hele biraz sabır !
Kurşunla bakır dövülüyor tavında !
Kıvılcımlar cenk ediyor! Tunç bilekleriyle Kağıt tokatlayanların sloganlarında.
Devrim şahlanırken âtide, Ufuk Müslümanların sinesinde, açık.
Âti uzak değil o kadar, işte parlak ışık!
Yaklaşıyor vakit! Az kaldı!

Kurdun, iblisin keçisini bođacađı!

Mahmut UZUN